

Պարույր Սևակ

Միամտության խաղը

Բոլորակի մեջ հայելիների,
Հայելիների քառակուսու մեջ
Տանջում են նրանք իրենց վարսե՛րը,
Դե՛մքը, հագուստի փոթ ու դարսե՛րը,-
Ամե՛ն ինչ անում, որ նայե՛նք իրենց,
Իսկ երբ նայում ենք՝ չեն նայում, դիտմա՛մբ:
Իրենց են տանջում
Ու... մեզ են տանջում:
Չե՛ն նայում, դիտմա՛մբ, ու քայլում այնպե՛ս,
Վճռել են կարծես իրենց թովչանքով
Եվ իրենց անհաս - անմատույցությամբ
Ցողել փողոցը,
Պողոտան ջրել,
Իսկ մեզ էլ վառել երաշտով հրե:
Չե՛ն նայում, դիտմա՛մբ:
Կրկին քայլում են:
Եվ եթե նրանց գիտներն են դողում,
Մեր էլ՝ սրտերը:
Քայլում են կրկին:
Եվ արեգակը ուրիշ ո՛չ մի տեղ
Իր ազդեցությունն այնքան չի զգում,

Որքան որ նրանց դեմքերի վրա.
Նույնիսկ արևի փութանցիկ խաղից
Երանգ են տալիս ու առնում երանգ:
Եվ նրանց խոսուն մաշկին նայելով՝
Փշաքաղվում է մաշկը մեր այնպես,
Ինչպես զգայուն լճակը՝ քամուց:
Յուրաքանչյուրը յուրովի նագում,
Օրո՛ր-շորորո՛ւմ, քայլում է կրկին,
Իրեն նայողին չի՛ նայում, դիտմա՛մբ,
Եվ մեզ մտքի մեջ համարում գուցե
Այնքա՛ն միամիտ, անգե՛տ ու անփո՛րձ,
Որ հավատում է, թե մենք չգիտենք
Իր պահվածքն ուրիշ՝ ինչ-որ ծառի տակ,
Ինչ-որ անկյունում, ինչ-որ սենյակում,
Ինչ-որ մեզ նման մի ինչ-որի հետ,
Որին տիրում է - անձնատուր լինում,
Որին հաղթում է և հաղթվում որից,
Որպեսզի... կյանքը նորի՛ց ու նորի՛ց
Հաղթանակ տանի՝
Բարուն հակվելով
Եվ, ընդդեմ մահվան, շարունակվելով...
Եվ մի՞թե չարժե,
Եվ չարժե՞ արդյոք,
Որ կյանքի հավերժ հաղթության համար
Նրանք հավիտյան մե՛զ տանջեն այսպես
Եվ... իրե՛նց տանջեն:

17.II.1964թ.

Երևան